

дѣйи сѣди на добро-то и зло-то, кой-то поставишь
человѣка подобенъ Богу! ты си кой-то правишь пре-
вѣсходность-тѣ на природѣ-тѣ му и нравоученіе-то
на дѣла-та му; безъ тебе неутаждамъ ничто что мя
въздага отгоръ скотове-ты!

(Сжщій)

3. Человѣкъ между безмѣрнѣ-тѣ го- лѣминѣ и най-крайнѣ-тѣ малость на природѣ-тѣ

Кога ся погледне человѣкъ, първо-то нѣчто,
кое-то му ся прѣдства е тѣло-то, сир. една часть
отъ сжщѣ-тѣ матеріѣ, что му е собствена. Нѣ за
да разумѣе какъво нѣчто е тя, трѣбва да ѣхъ сравни съ
сичко-то онова что е надъ него, и съ сичко-то о-
нова что е подъ него, за да упознае точны-ты ѣ прѣ-
дѣлы. Да не ся запира прочее да глѣда просто нѣч-
та-та, что сж около него; да прѣглѣда сичкѣ-тѣ при-
родѣ въ нѣщо-то високо и пълно величество; да
размысли тѣхъ яснѣ свѣтлинѣ поставена като едно
вѣчно свѣтило за да свѣти по сичкѣ вселениѣ; зема-
та да му ся вижда като една точка прѣдъ широкѣ
крѣгъ, кого-то описва тая звѣзда, и да ся почюди на
тойзи широкѣ крѣгъ, кой-то самъ по себе си не е
друго освѣтъ една нѣжна точка прѣдъ онзи крѣгъ,
по кого-то обыкають звѣзды-ты, что ся въртятъ
по небеснѣ-тѣ твърдѣ. Нѣ ако наше-то зрѣніе ся за-
прѣ тамъ, а въображеніе-то мине по-нататѣкъ, то ще